

[Arbejdsministeren]

Regeringen finder ikke, at der er behov for at oprette en ny, særlig pensionskasse ved siden af de mange forskellige muligheder, der i dag er for at tegne en pensionsforsikring.

Vedrørende nr. B 76 vil jeg gerne sige, at den såkaldte unisexordning betyder, at der betales samme ydelser til mænd og kvinder for de samme bidrag. For egenpension er dette typisk ensbetydende med, at der på grund af kvindernes længere gennemsnitlige levealder vil ske overførsler fra mænd til kvinder.

Det fremgår af bemærkningerne, at kvinder på grund af kvindernes gennemsnitlige levetid som regel får en lavere årlig ydelse for en given pensionskapital. Dette gælder dog kun, når man betragter løbende livsvarig alderspension isoleret. De fleste pensionsordninger består nemlig af en kombination af alders- og invalidepension samt ydelser til de efterladte i form af ægtefælle- og børnepension.

Mens de to førstnævnte ydelser er dyrere for kvinder end for mænd, er de to sidstnævnte ydelser dyrere for mænd end for kvinder. En ydelsessammensætning, der består af en alderspension og en invalidepension af samme størrelse, en ægtefællepension på 60 pct. heraf og en børnepension på 20 pct. af alderspensionen, medfører, at mænd og kvinder gennemsnitlig får samme pensionstilsgagn pr. indbetalt krone.

Selv om jeg ser med sympati på forsøget på en risikoudligning mellem grupper med forskellig døds- og invaliditetsrisiko, tvivler jeg på, at det er hensigtsmæssigt, da det fordrer ensartethed i ydelsessammensætningen i de forskellige pensionsordninger. Dette ville kunne blive betragtet som indblanding i arbejdsmarkedets parters frie forhandlingsret.

I praksis må det antages, at en risikoudligning vil nødvendiggøre en omfattende regulering og administration, herunder ensartet praksis med hensyn til tildeling af invalidepension, som kun de færreste pensionskasser formentlig er interesseret i.

Endelig nr. B 77 om det, man kalder solidarisk og demokratisk ATP. Her har jeg svært ved at se, hvorfor indbetalingerne til ATP på grundlag af en procentdel af lønnen er et bedre instrument til at udbygge ordningen, således at den i fremtiden udgør et bedre supplement til folkepensionen end den gældende ATP-lov. En omlægning ville indebære strukturelle problemer, der ville gøre det overordentlig vanskeligt

at integrere et sådant system i den nuværende ATP-ordning.

Forslaget ville også indebære en afskaffelse af den såkaldte satsdifferentiering fra 1987. Efter loven er det ATP-bestyrelsen, der fastsætter bidragets størrelse. Det er i god overensstemmelse med princippet om, at det er parternes ansvar at afgøre, i hvilken takt arbejdsmarkedspensionsordningerne kan udbygges, og jeg kan for så vidt henvise til, hvad jeg sagde for lidt siden om nr. B 75.

Det foreslås, at ATP, LD og Arbejdsmarkedets Pensionskasse, forudsat at en sådan oprettes, får fælles ledelse valgt af og blandt de regionale fondsledelser, og at $\frac{3}{4}$ af ATP-midlerne forvaltes af regionale fonde, hvis ledelse vælges ved direkte valg af og blandt lønmodtagerne i regionen.

Jeg mener ikke, at det er en god idé med en regionalisering på den måde. ATP og LD er landsdækkende ordninger uden regionalpolitiske elementer, og fondsmidlerne skal forvaltes sådan, at de bliver til størst mulig gavn for medlemmerne.

SF's forslag ville medføre unødvendige komplikationer uden nogen fordele, som jeg i hvert fald kan få øje på, så hvorfor ændre den gældende styreform, der siden ATP-ordningens oprindelse har fungeret uden væsentlige problemer? Jeg vil i hvert fald være betænkelig ved overhovedet at overveje dette spørgsmål yderligere, så længe jeg ikke fra parterne har modtaget tilkendegivelser i denne retning.

Regeringen kan derfor heller ikke godkende en fælles ledelse valgt af og blandt de regionale fondsledelser.

I denne forbindelse er det desuden en misforståelse at tale om dobbeltadministration. Sådan som ATP og LD fungerer i dag, og med de samarbejdsaftaler om den praktiske administration, der er mellem de to fonde, forekommer dobbeltadministration simpelt hen ikke.

Forslaget om, at det skal sikres, at ATP og LD i den nye såkaldte AM-fond gennem sin investeringspolitik skal arbejde for at styrke lønmodtagerdemokratiet på den enkelte arbejdsplads og for en økologisk bæredygtig udvikling, er efter min opfattelse ikke et lovgivningsanliggende. Fondsmidlerne skal som nævnt forvaltes sådan, at de bliver til størst mulig gavn for medlemmerne af de to pensionsordninger. Eventuelle økologiske investeringer, som jeg i